

ΕΝΤΥΠΩΣΙΑΚΟ. ΑΡΙΣΤΟΤΕΧΝΙΚΗ ΓΡΑΦΗ, ΑΠΟ ΕΝΑΝ ΣΥΓΓΡΑΦΕΑ ΠΟΥ ΑΞΙΖΕΙ ΝΑ ΠΑΡΑΚΟΛΟΥΘΗΣΟΥΜΕ.

— John Banville

HAL EBBOTT

ΜΕΤΑΞΥ ΦΙΛΩΝ

ΜΕΤΑΦΡΑΣΗ: ΚΑΛΛΙΑ ΠΑΠΑΔΑΚΗ

ΜΕΤΑΙΧΜΙΘ

ΜΕΤΑΞΥ ΦΙΛΩΝ

ΜΕΤΑΙΧΜΙΟ

Ξένη λογοτεχνία

Πρώτη έκδοση Μάιος 2026

Τίτλος πρωτοτύπου Hal Ebbott, *Among Friends*, Riverhead Books, 2025

Επιμέλεια – Διόρθωση δοκιμών Δημήτρης Καρακίτσος

Σελιδοποίηση Γιώτα Μπόμπου

Σχεδιασμός εξωφύλλου The Brood

© 2025, Hal Ebbott

© 2025, Εκδόσεις ΜΕΤΑΙΧΜΙΟ (για την ελληνική γλώσσα)

ISBN 978-618-03-4853-8

ΒΟΗΘ. ΚΩΔ. ΜΗΧ/ΣΗΣ 84853

Κ.Ε.Π. 6208 κ.π. 23404

Δεν επιτρέπεται η με οποιονδήποτε τρόπο χρήση ή αναπαραγωγή ολόκληρου ή μέρους του βιβλίου με σκοπό την εκπαίδευση τεχνολογιών ή συστημάτων τεχνητής νοημοσύνης. Το παρόν έργο προστατεύεται από τη διαδικασία εξόρυξης κειμένου και δεδομένων (Άρθρο 4(3) Οδηγία (ΕΕ) 2019/790).

Το παρόν έργο πνευματικής ιδιοκτησίας προστατεύεται κατά τις διατάξεις του Ελληνικού Νόμου (Ν. 2121/1993 όπως έχει τροποποιηθεί και ισχύει σήμερα) και τις διεθνείς συμβάσεις περί πνευματικής ιδιοκτησίας. Απαγορεύεται απολύτως η άνευ γραπτής άδειας του εκδότη κατά οποιοδήποτε μέσο ή τρόπο αντιγραφή, φωτοανατύπωση και εν γένει αναπαραγωγή, εκμίσθωση ή δανεισμός, μετάφραση, διασκευή, αναμετάδοση στο κοινό σε οποιαδήποτε μορφή (ηλεκτρονική, μηχανική ή άλλη) και η εν γένει εκμετάλλευση του συνόλου ή μέρους του έργου.

Εκδόσεις ΜΕΤΑΙΧΜΙΟ

Ιπποκράτους 118, 114 72 Αθήνα, τηλ.: 211 3003500

metaixmio.gr · metaixmio@metaixmio.gr

Κεντρική διάθεση

Ασκληπιού 18, 106 80 Αθήνα, τηλ.: 210 3647433

Βιβλιοπωλεία ΜΕΤΑΙΧΜΙΟ

- Ασκληπιού 18, 106 80 Αθήνα
τηλ.: 210 3647433
- Πολυχώρος, Ιπποκράτους 118, 114 72 Αθήνα
τηλ.: 211 3003580, fax: 211 3003581

Hal Ebbott

ΜΕΤΑΞΥ ΦΙΛΩΝ

ΜΕΤΑΦΡΑΣΗ Κάλλιτα Παπαδάκη

ΜΕΤΑΙΧΜΙΘ

Η αληθινή κόλαση της ζωής είναι ότι ο καθένας έχει
τους δικούς του λόγους.

JEAN RENOIR

I

Στο βάθος, τ' αγόρια εφορμούν στο μεθοδικά φρεσκοκομμένο γρασίδι. Η μπάλα μαρτυρά την πορεία τους· ο ιδρώτας απλώνεται σαν βρύο στις μπλούζες τους. Κάποια στιγμή θα σταματήσουν και θα ανηφορίσουν εξουθενωμένοι τον λόφο με λαμπερά χαμόγελα. Αλληλοσπρώχνονται. Η παρέα τον υποδέχεται, μια πράξη αγάπης.

Ο Έιμος παρατηρεί ότι το αγόρι που σπρώχνουν είναι εκείνο με τα καστανά μάτια, τα οποία αντιλαμβάνονται την πανεπιστημιούπολη σαν κάτι που τους ανήκει, εκείνο με τον χαλαρό διασκελισμό. Δεν έχει πει κουβέντα, αλλά η σιωπή του δεν τον υποσκελίζει. Η παρουσία του μοιάζει τόσο αυτονόητη στους υπόλοιπους που δεν χρίζει αναφοράς.

Καθώς έτρωγαν, σκυμμένοι σαν στρατιώτες πάνω από τους δίσκους, κάποιος είχε πετάξει ένα μήλο. Φορντ, φώναξαν. Το αγόρι το γράπωσε στον αέρα, πήρε μια βίαιη μπουκιά και το άφησε κάτω μεμιάς. Οι άλλοι γέλασαν. Το κρέας γυάλιζε σαν κόκαλο.

Το αγόρι είχε κινηθεί στο γήπεδο με τη νωθρή χάρη μιας ιδιοφυΐας, αβίαστα και ανεπιτήδευτα. Ο Έιμος είχε χαρεί που ήταν καλύτερος. Καθώς όμως τώρα περπατά από πίσω του, νιώθει ντροπή για την υπερπροσπάθειά του. Οι ώρες του καλοκαιριού που αναλώθηκαν στον ιδρώτα γίνονται απαραίτητες και αποκρουστικές.

Το πανεπιστήμιο λούζεται γύρω τους στην ακινησία του

αυγουσιάτικου ήλιου. Άδεια διχαλωτά μονοπάτια πλαισιώνουν το χορτάρι. Μονάχα οι αθλητές έχουν επιστρέψει· κινούνται σε μικρές ομάδες, οι ομιλίες τους είναι απόμακρες και χαμηλόφωνες.

«Εδώ είμαι εγώ» λέει το αγόρι.

Οι υπόλοιποι νεύουν και προχωρούν. Ύστερα ο Έιμος συνειδητοποιεί ότι μένει κι αυτός σε τούτο τον κοιτώνα. Κάνει μεταβολή τρέχοντας.

«Εδώ μένεις;» απευθύνεται στο αγόρι.

«Ναι». Ο Έιμος μισοκλείνει τα μάτια σαν γέρος που επιθεωρεί το χωράφι του. «Από σήμερα το πρωί».

Το αγόρι γελά τρυφερά. Κάνει μια ζεστή χειραψία, το χέρι του μαυρισμένο από τον ήλιο σαν σκουρόχρωμο γάντι.

«Έμερσον».

«Όχι Φορντ;»

«Και τα δύο είναι μια χαρά».

«Έιμος».

«Άρα εσύ είσαι ο τύπος που έφερε φωτιστικά».

«Είμαστε συγκάτοικοι;»

Το αγόρι χειρονομεί.

«Ναι» λέει. «Από σήμερα το πρωί».

1

Είχαν φύγει στην ώρα τους και δεν είχαν χάσει χρόνο. Ο ουρανός απλωνόταν από πάνω τους αφεγάδιαστος. Οι δρόμοι ήταν άδειοι, το φως ένα ψυχρό γαλάζιο. Ο Έιμος δεν οδηγούσε συχνά, αλλά του άρεσε ο τρόπος που το αμάξι τούς περιέκλειε μέσα σε καλαίσθητες καμπύλες, που επιτάχυνε όταν το πόδι πίεζε το γκάζι.

Η φύση χανόταν βιαστικά – δέντρα, δέντρα, μια παρεμβολή από βράχους. Είδε έναν στάβλο να πλησιάζει και να περνάει μεμιάς μπροστά από τα μάτια του. Ξεθωριασμένες σανίδες, στοίβες από ξύλα στη βεράντα. Ήταν αρχές Οκτωβρίου. Το καλοκαίρι είχε απολέσει τη μάχη, το αδυσώπητο ψύχος του χειμώνα ακόμη αργούσε να έρθει. Τα πράγματα έμοιαζαν διαχειρίσιμα, πιθανά. Ήθελαν πολύ ακόμα για τον χειμώνα.

Η Κλερ αναστέναξε και έκλεισε το βιβλίο της. Ο Έιμος γύρισε και άγγιξε το γόνατό της. Του χαμογέλασε χωρίς να πει λέξη και έγειρε το κεφάλι της στο παράθυρο. Η Άννα τους κοίταξε από το πίσω κάθισμα.

«Αν βρέξει» είπε «μπορούμε να δούμε ταινία;»

Ήξερε ότι ο πατέρας της προσπαθούσε να βρει κάτι να πει.

«Πρόκειται να βρέξει;» αναρωτήθηκε εκείνος.

Η Κλερ ανασήκωσε το βλέμμα. «Πόσο απροετοίμαστος θα είσαι αν βρέξει;»

Δεν έλειπε η τρυφερότητα από την παρατήρησή της. Μάλλον τη διασκέδαζε η χαλαρότητα με την οποία ο Έιμος θα αντιδρούσε όταν θα καταλάβαινε πως είχε αμελήσει να πάρει μαζί του κάτι σημαντικό. Από την άλλη, θύμωνε στ' αλήθεια μαζί του όταν εκείνος ξεχνούσε να πάρει τα κατάλληλα ρούχα. Της ερχόταν να τον χαστουκίσει τότε, λες κι ο άντρας της ήταν κάνα παιδί, ένας μεθύστακας που αρνιόταν να σταματήσει να μιλά. Έμοιαζε, κατά έναν ουσιώδη τρόπο, επιπόλαιος.

Ο Έιμος το προσπέρασε.

«Όντως;»

Η Άννα ανασήκωσε τους ώμους της.

«Όπως και να 'χει» πρόσθεσε η Κλερ. «Απαγορεύονται τα γλυκά. Εντολή γιατρού».

Ο Έιμος ρουθούνησε.

«Τι;» ρώτησε η Άννα.

«Ο μπαμπάς είχε πονόδοντο και νόμιζε ότι θα πεθάνει».

Ο Έιμος απέφυγε να το σχολιάσει. Κοίταξε την Άννα στον καθρέφτη. Εκείνη του ανταπέδωσε το βλέμμα. Έκανε μια γκριμάτσα και κατσούφιασε, λες και κάποιος του 'χε ζητήσει να χαμηλώσουν τη μουσική. Ένιωσε το βλέμμα της Κλερ να φλέγεται στο μάγουλό του.

«Δεν θα βρέξει» αποφάνθηκε. «Όχι στα γενέθλιά του. Ο Έμερσον δεν θα το επέτρεπε».

***

ΕΚΕΙΝΟ ΤΟ ΠΡΩΙΝΟ ο Έιμος κάθισε στην άκρη της καρέκλας ενώ ένας βοηθός πήγε να αναζητήσει τον οδοντίατρο. Τον είχε κινητοποιήσει το αίμα στον νιπτήρα, ένα μικρό πρήξιμο στο πίσω μέρος από το σαγόني του. Πρήξιμο – έτσι το είχε περιγράψει στο τηλέφωνο. Σαν λοφίσκος. Τι δεν ήθελε να ξεστομίσει; Όγκος, φυσικά. Επειδή όλοι γνώριζαν τι ακολουθούσε όταν εντόπιζες έναν όγκο, και το αίμα αποτελούσε αναντίρρητη ένδειξη ότι κάποιος στην ταινία επρόκειτο να πεθάνει.

Η Κλερ τον είχε διαβεβαιώσει ότι δεν ήταν τίποτα.

«Είμαι γιατρός» είπε.

«Κι επίσης γυναίκα μου» της απάντησε. «Χρειάζομαι μια αντικειμενική γνώμη».

«Ένας λόγος παραπάνω για να με εμπιστευτείς. Δεν θα 'πρεπε να ανησυχώ ακόμα περισσότερο;»

Η παρατήρησή της του είχε φανεί σωστή τότε, καθώς όμως ο Έιμος άκουσε την καρέκλα να τρίζει κάτω από το βάρος του, συνειδητοποίησε πόσο ήσυχο ήταν το δωμάτιο, πόσο άδειο. Ναι, σκέφτηκε, θα 'πρεπε να είχε ανησυχήσει ακόμα περισσότερο.

«Έιμος» είπε ο οδοντίατρος Φίλιπς, καθώς περνούσε το κατώφλι. Έδειξε προς τον πάγκο. «Οδοντικό νήμα;»

Ο Έιμος ένευσε αρνητικά. «Καλύτερα να ξέρεις ποιος πραγματικά είμαι».

«Σωστά» ψέλλισε άτονα ο άντρας. «Για να ρίξουμε μια ματιά».

Ο Έιμος έγειρε πίσω. Παραδέχτηκε ότι ήταν αμήχανο το αστείο. Ήταν αστείο; Ναι, κάπως, όχι ιδιαίτερα, αλλά

αρκετά. Σίγουρα αρκετά αστείο για ένα οδοντίατρο. Τι περίμενε; Οι άλλοι έκαναν καλύτερα αστεία; Σε ποιον απολογούνται; Γιατί απλώς δεν κρατούσε το στόμα του κλειστό;

Το μυαλό του έσπευσε να χαθεί σε σκέψεις και υποχρεώσεις, παρατηρήσεις και ευφυολογήματα. Σαν τα αχόρταγα, απελπισμένα δάχτυλα ενός αγοριού που παλεύουν με το κούμπωμα ενός φορέματος. Ήξερε τι έκανε – χαμογελούσε, γελούσε, έκανε πικρόχολα σχόλια που δεν είχαν καμία σχέση με το θέμα. Κοιτάζτε με, ήθελε στην πραγματικότητα να βροντοφωνάξει, πόσο εύκολα, πόσο χαλαρά το αντιμετώπιζω. Απλώς ήλπιζε, δειλά και ανούσια.

Ύστερα από λίγο ο οδοντίατρος απομακρύνθηκε κάνοντας μια στροφή.

«Δεν χρειάζεται να ανησυχείς».

Ξαφνικά ο Έιμος ένωσε την ανάγκη να φανεί χαλαρός, αλλά παρά την προσπάθειά του, στο τέλος αναρίγησε από το άγχος και την ανακούφιση.

«Τίποτα;» ρώτησε.

«Βλέπω ότι δεν έχεις βγάλει τον φρονιμίτη σου» διαπίστωσε ο οδοντίατρος, καθώς πέταξε τα γάντια του σ' έναν κάδο δίπλα στην πόρτα.

«Όχι» απάντησε «η μητέρα μου...»

Όμως ο Έιμος είχε πάψει να ακούει ακόμα και τον εαυτό του. Το δωμάτιο έμοιαζε ξαφνικά φωτεινό, σχεδόν φιλικό. Μετατράπηκε και πάλι σε κομμάτι της καθημερινότητας.

Θα έπαυαν να τον αναζητούν. Θα επέστρεφε στη δου-

λειά. Θα τηλεφωνούσε στον Έμερσον. Θα του έλεγε ότι όλα ήταν καλά, κι όλα θα ήταν εντάξει.

Η ANNA ΕΞΕΤΑΣΕ μια μικρή ελιά στο γόνατό της, ύστερα έγειρε προς τα πίσω. Στα δεξιά της υπήρχε το μπλοκ ζωγραφικής που τελευταία δεν έλειπε από κοντά της, τα φύλλα του βαριά, ακριβά και ως επί το πλείστον άδεια. Άγγιξε το εξώφυλλο. Προσώρας δεν της δημιουργούσε ντροπή. Εξακολουθούσε να πιστεύει ότι ίσως να έπαιζε ρόλο στο ποια θα γινόταν στο μέλλον.

Τα δέντρα ξεχύνονταν στις παρυφές του δρόμου. Το αμάξι έμοιαζε να αιωρείται ανάμεσά τους. Κάποια στιγμή η πόλη εξαφανίστηκε. Δέσποζαν τώρα εκτάσεις γης – πράσινες, αχανείς, λαχταριστές. Γινόταν ολοένα και πιο δύσκολο να φέρεις στο μυαλό σου τους άχαρους δρόμους· το γουργούρισμα των περιστεριών εξασθένησε κι έπειτα σταμάτησε.

Η Άννα άνοιξε το παράθυρο.

Η Κλερ σήκωσε το βλέμμα της από το βιβλίο. «Πρέπει να το κάνεις;»

«Μα μυρίζει τόσο ωραία».

Η μητέρα της δεν μίλησε. Ύστερα από λίγο η Άννα το έκλεισε ξανά. Το βουητό το ανέμου συνέχισε να ακούγεται απέξω.

«Φοβήθηκες πολύ;» ρώτησε η Άννα.

«Τι;» απάντησε η Κλερ.

«Όχι εσύ. Ο μπαμπάς. Για το δόντι σου».

«Αχ, μοσχοπόντικα. Δεν φοβήθηκα. Απλώς—»
 Μια αναλαμπή από το σαπισμένο πόδι του πατέρα του.
 «Ήθελα απλώς να σιγουρευτώ».

Έμοιαζε να μην πείθεται, και τότε ο Έιμος φαντάστηκε ότι συνέχισε να της μιλάει, εμπλουτίζοντας όσα ήδη ήξερε η κόρη του –για τον παππού της, που είχε πεθάνει πριν εκείνη γεννηθεί– λεπτομέρειες για το πως κειτόταν ξαπλωμένος στο σαλόνι, τα κόκαλά του φαγωμένα από τον καρκίνο, η γάμπα του σαν κολοκύθα παρατημένη στον ήλιο να σαπίσει. Ίσως να συνέχιζε περιγράφοντας πώς είχαν σταθεί γύρω από το φτηνότερο φέρετρο από ξύλο πεύκου, ένα φέρετρο που έτσι κι αλλιώς δεν θα τον πείραζε που ήταν φτηνό, αν η μητέρα του δεν είχε ουρλιάξει ότι ασφαλώς δεν υπήρχαν χρήματα για κάτι καλύτερο, μιας και ο πατέρας του δεν είχε φροντίσει για απολύτως τίποτα.

Θα μπορούσε να γίνει εν συντομία. Με τις κατάλληλες λεπτομέρειες ο Έιμος θα παρουσίαζε μια εικόνα κοντά στην αλήθεια. Ο μπαμπάς μου: ένας άντρας τραγικά και ολοκληρωτικά απαθής· δις διαζευγμένος, αναλώθηκε καπνίζοντας και πίνοντας. Ήταν εξήντα δύο χρονών όταν πέθανε. Τα χλωμά του μάτια έσβησαν σαν κάρβουνα μέσα σε μια νύχτα· στην ντουλάπα του, ένα κουτί με σφραγισμένους λογαριασμούς. Κι εγώ; Ένα αμυδρό γέλιο. Έκλεισα τα είκοσι εκείνη την άνοιξη. Όταν πετάξαμε το κρεβάτι του, το στρώμα ήταν γεμάτο μυρμήγκια.

Φαντάστηκε το πρόσωπο της Άννας καθώς θα τον άκουγε να μιλάει. Σοβαρή, λιγάκι μπερδεμένη. Μπορούσε να φανταστεί κι εκείνο της Κλερ, το απορημένο της σάστισμα

που θα μεταλλασσόταν σε εκνευρισμό. Είχε ξανακούσει την ιστορία παλιότερα – πριν από δεκαετίες, τότε που στηρίζονταν στους αγκώνες τους και ξεφορτώνονταν το παρελθόν τους στα τσαλακωμένα σεντόνια. Όμως αυτό ήταν τόσο μακρινό· δεν ήταν της παρούσης. Ποιος ο λόγος να της το αναφέρει, θα έλεγε η έκφραση στο πρόσωπο της Άννας.

Ερώτηση για την οποία ο Έιμος δεν είχε απάντηση. Απλώς μερικές φορές ένιωθε ότι κάποια πράγματα όφειλε να τα μοιραστεί με την κόρη τους. Και τότε το συναίσθημα τον κυρίευε σαν ανάγκη για εξομολόγηση.

Από την άλλη όμως ήταν ένα τόσο υπέροχο απόγευμα. Ήταν σιωπηλοί, όλοι τους, και πήγαιναν να γιορτάσουν τα γενέθλια του καλύτερού του φίλου. Πέρα από την αφορμή, θα μπορούσε να ήταν σαν ένα οποιοδήποτε Σαββατοκύριακο. Επειδή αυτός ήταν ο κόσμος που είχε πλάσει ο Έιμος, αυτόν είχε παλέψει να φτιάξει. Οπότε, τι θα κέρδιζε αν ξέθαβε ένα κομμάτι δυσώδους παρελθόντος; Τίποτα. Βασικά, πολύ λίγα. Αντιθέτως, παραμέρισε τη σκέψη χαμογελώντας – στον εαυτό του, στα δέντρα, στο φίνο, ατάραχο αυτοκίνητο.

Ο Έιμος αισθάνθηκε την Κλερ να τον κοιτάζει.

«Καλά κάνουμε και πάμε» είπε. «Παριστάνει ότι δεν τον νοιάζει. Αλλά...»

Εκείνος χαμογέλασε πλατιά και ένευσε. Θα γινόταν ένα πάρτι την επόμενη εβδομάδα, που θα άρμοζε στα πενήντα δύο χρόνια του Έμερσον. Με φίλους, συναδέλφους, που θα φορούσαν κάζουαλ παντελόνια· στρείδια, κρεμμυδάκια

τουρσί στο μπαρ. Δεν είχε σημασία. Η Κυριακή θα ήταν μια αξιομνημόνευτη μέρα, κι όλα αυτά που θα είχαν να θυμούνται, εκείνη την Κυριακή θα γίνονταν. Καραμούζες, καπέλα, ένα κερί μπηγμένο στην κορυφή ενός μελάτου αυγού.

Η Άννα χασμουρήθηκε στο πίσω κάθισμα. Η Κλερ τέ-
ντωσε τα χέρια της μπροστά και χτύπησε ρυθμικά το τα-
μπλό. Η σιωπή των οικογενειών δεν είναι ποτέ στ' αλήθεια
απόλυτη. Οι ρίζες μιλούν, η ανάσα.

Ο καθένας θα έχει να θυμάται με τον δικό του τρόπο
αυτή τη διαδρομή. Θα θαυμάσουν πόσο κοινότοπη ήταν,
θα ψάξουν για σημάδια. Ήδη παρέβαιαν; Ήταν ήδη όλα
μάταια; Θα αναρωτηθούν. Δεν θα έχουν ιδέα.

Η Κλερ στράφηκε προς το μέρος του.

«Σ' ευχαριστώ που τα έχεις όλα υπό έλεγχο».

Ο Έιμος άγγιξε το πόδι της κι εκείνη μετακινήθηκε
ελαφρά για να σφηνώσει το χέρι του ανάμεσα στα γόνατά
της. Το αμάξι επιτάχυνε. Ο Έιμος ένιωσε να επιταχύνει
μαζί – μ' αυτή την ήσυχη, ανιαρή ζωή.

Μια γιορτή μετατρέπεται σε προδοσία, καταστρέφοντας την εμπιστοσύνη μεταξύ δύο οικογενειών.

Ένα φθινοπωρινό Σαββατοκύριακο σε μια εξοχική κατοικία στη Νέα Υόρκη, δύο οικογένειες έχουν συγκεντρωθεί για να γιορτάσουν τα πενήτηκοστά δεύτερα γενέθλια του οικοδεσπότη.

Όλοι μαζί συνθέτουν ένα αξιοζήλευτο πορτρέτο της μέσης ηλικίας. Τα δύο ζευγάρια είναι φίλοι τουλάχιστον τριάντα χρόνια, οι κόρες τους έχουν μεγαλώσει μαζί, ενώ τα δείπνα, τα παιχνίδια και οι συνήθειες που γεμίζουν τις μέρες τους καθρεφτίζουν τους ισχυρούς δεσμούς που τους ενώνουν.

Αυτό όμως το Σαββατοκύριακο κάτι έχει αλλάξει. Μια απρόσμενη έκρηξη ζήλιας και πίκρας θα εκδηλωθεί με μια αδιανόητη πράξη – και οι συνέπειες θα φωτίσουν τις μακροχρόνιες ρωγμές στα θεμέλια της σχέσης τους.

Το *Μεταξύ φίλων* εξετάζει με αιχμηρή γραφή και εντυπωσιακή ακρίβεια θέματα όπως η τάξη, οι δυνάμεις εξουσίας και η φιλία, αναδεικνύοντας πόσα πράγματα είμαστε διατεθειμένοι να κάνουμε για να μην αμφισβητήσουμε ποτέ τις ψευδαισθήσεις της ζωής μας.

«Το μυθιστόρημα του Ebbott είναι ψυχολογικά έξυπνο και ανελήθο, με τρόπο παθιασμένο και απαθή ταυτόχρονα. Ανατρέπει τη ζωή των χαρακτήρων του τόσο αδίστακτα που είναι δύσκολο να μην απολαύσεις την τελική κατάρρευση της ψεύτικης βιτρίνας».

New Yorker

ISBN:978-618-03-4853-8

9 786180 348538

ΒΟΗΘ. ΚΩΔ.ΜΗΧ/ΣΗΣ 84853

metaixmio.gr